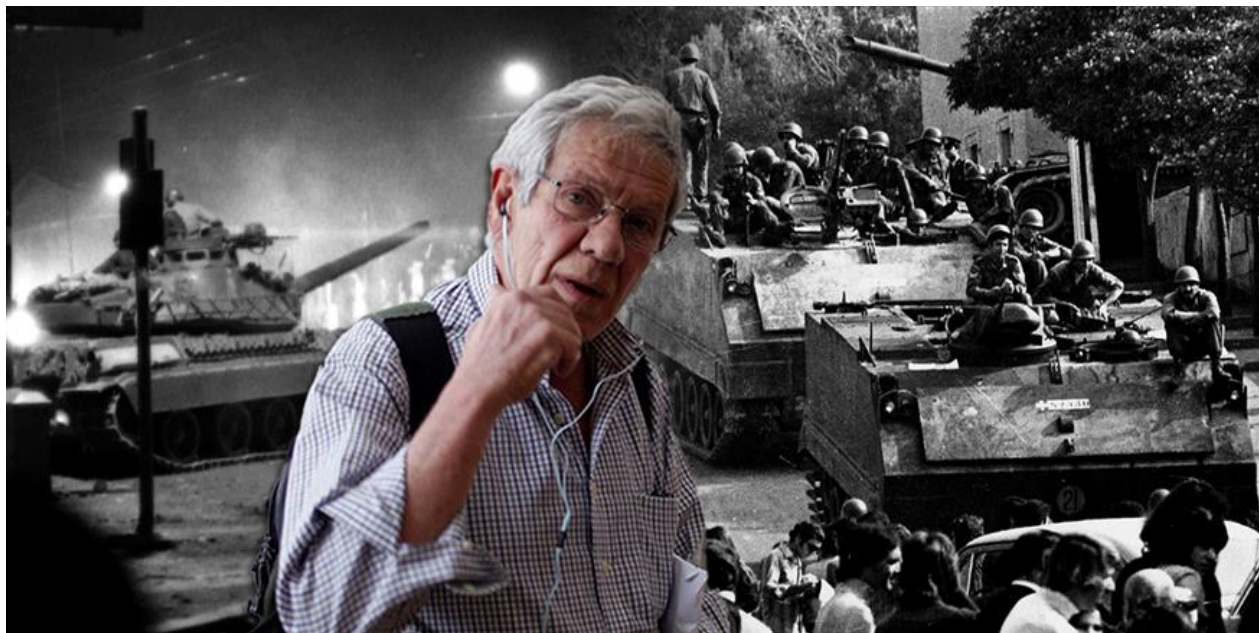

«Η κατάληψη και η εξέγερση του Πολυτεχνείου δεν ήταν προμελετημένες» τονίζει στο ethnos.gr ο Μάκης Μπαλαούρας που είχε ενεργή συμμετοχή στα γεγονότα του Νοέμβρη του '73

Ενότητες στο άρθρο: • Χρειάστηκαν πολλοί αγώνες για να φτάσουμε στο Πολυτεχνείο

- Η γνωριμία μου με τον Δημήτρη Παπαχρήστο
- Οι επιρροές που μας άνοιξαν άλλους δρόμους
- Πώς ξεχωρίζαμε τους φοιτητές
- Η μελέτη των 12 της ΑΣΟΕΕ
- Η ιστορία πίσω από το σημαδεμένο μάτι
- Η εξέγερση
- Οι αρνητές των νεκρών της εξέγερσης
- Η σημαία του Πολυτεχνείου πρέπει να αποδοθεί στους φοιτητές
- Το αποτύπωμα του Πολυτεχνείου

Γράφει ο Γιάννης Πολίτης

«Το Πολυτεχνείο ήταν κορυφαία πράξη όχι μόνο ως γεγονός για την Ελλάδα αλλά παγκοσμίως. Εάν έχεις δει φωτογραφίες από την κατάληψη υπήρχαν συνθήματα που έλεγαν “εδώ θα γίνει Ταϊλανδη”. Κάτι αντίστοιχο έγινε και με το Πολυτεχνείο. «Το Πολυτεχνείο έδρασε σαν σπινθήρας που έκανε τον κόσμο να αντιδράσει απέναντι στη χούντα». Ο πρώην βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Μάκης Μπαλαούρας που είχε ενεργή συμμετοχή, από την αρχή στο φοιτητικό αντιδικτατορικό κίνημα μιλάει στο **ethnos.gr** και θυμάται όλα όσα διαδραματίστηκαν εκείνες τις ημέρες.

Επιπλέον στέκεται στην γνωριμία του με τον εκφωνητή του Πολυτεχνείου Δημήτρη Παπαχρήστο λέγοντας ότι δημιουργήθηκε μεταξύ τους «μία αδερφική σχέση» που κρατάει μέχρι και σήμερα. Ακόμη θυμάται τις επιρροές που είχε η γενιά του και στο τι τον οδήγησε να πάρει μέρος στην αντίσταση κατά της χούντας.

Παράλληλα αναφέρεται στη «μελέτη των 12 της ΑΣΟΕΕ» που όπως λέει ήταν μία παράτολμη κίνηση

καθώς ήταν ένα έντυπο όπου περιγραφόταν η κατάσταση που επικρατούσε στις σχολές. Μάλιστα με αφορμή αυτό το έντυπο ο ίδιος και άλλοι έντεκα συμφοιτητές του κλήθηκαν σε απολογία από το συμβούλιο των καθηγητών με την αιτιολογία της «**παραβίασης των νόμων**». Παράλληλα θυμάται ότι μετά την ολοκλήρωση της απολογίας τους στο προαύλιο της **ΑΣΟΕΕ** οργανώθηκε η πρώτη μαζική συγκέντρωση με πάνω από 1.500 άτομα και ακούστηκαν «**απαγορευμένα**» τραγούδια της εποχής και συνθήματα κατά της χούντας.

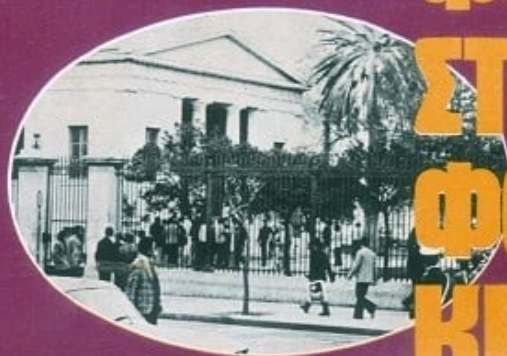
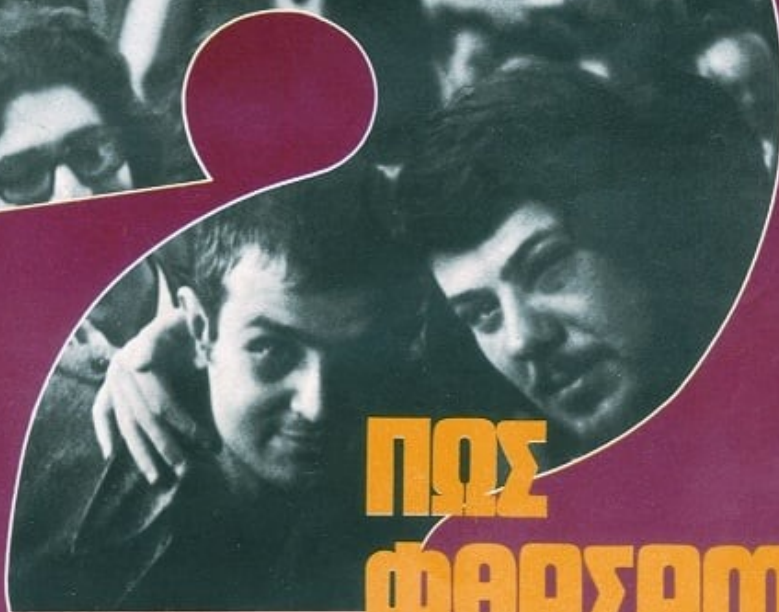
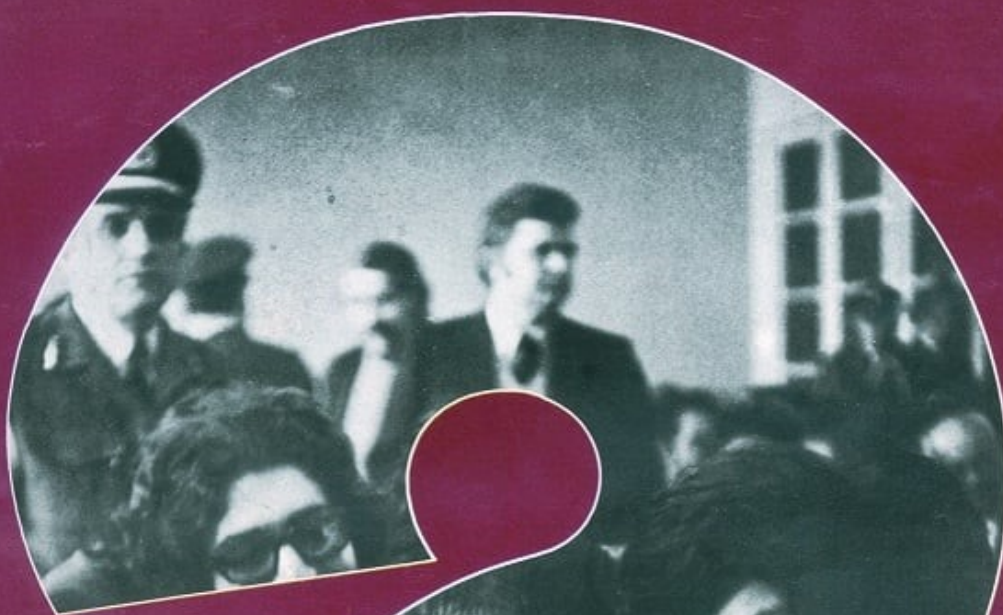
ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

23

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΔΡΑΧ. 10

ΠΩΣ ΦΘΑΣΑΜΕ ΣΤΗΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Στη συνέχεια παραθέτει την ιστορία γύρω από τη φωτογραφία όπου εμφανίζεται με **σημαδεμένο το αριστερό του μάτι και εμφανή σημάδια κακοποίησης**. Όπως θυμάται η σύλληψή του τον Φεβρουάριο του '73 πήρε μεγάλη δημοσιότητα επειδή χτυπήθηκε πάρα πολύ. «**Η χούντα επιμελώς δεν είχε δείξει μέχρι τότε κακοποιημένους. Στην περίπτωση μου το επέτρεψε μόνο και μόνο για να τρομοκρατήσει**

το ανερχόμενο φοιτητικό κίνημα», αναφέρει μεταξύ άλλων.

Αναφερόμενος στην **εξέγερση του Πολυτεχνείου** επισημαίνει ότι **δεν ήταν τίποτε προμελετημένο**. Παράλληλα προσθέτει ότι **«όλες οι σχολές βρίσκονταν σε αναβρασμό και χρειαζόταν μία σπίθα»**. Σύμφωνα με τον κ. Μπαλαούρα «καμία πολιτική δύναμη δεν επεδίωξε την κατάληψη και όσα ακολούθησαν. Ακόμα και δυνάμεις της Αριστεράς δεν το ήθελαν. Όμως εδώ βλέπουμε το μεγαλείο της νεολαίας καθώς οι φοιτητές κατάφεραν και αντέστρεψαν τη γνώμη των κομμάτων τους. Το Πολυτεχνείο ήταν κορυφαία πράξη όχι μόνο ως γεγονός για την Ελλάδα αλλά παγκοσμίως. **Έδρασε σαν σπινθήρας** που έκανε τον κόσμο να αντιδράσει απέναντι στη χούντα».

Σχετικά με τους αρνητές των νεκρών του Πολυτεχνείου κάνει λόγο για **«γελοιότητες»**. «Δεν μπορώ να πω κάτι άλλο για τέτοιες **θεωρίες συννομωσίας και βλακειάς**. Είναι γεγονότα και μάλιστα δεν πήραν την ηχηρή αποτύπωση που έπρεπε καθώς υπήρχε φόβος στις οικογένειες», τονίζει ακόμη. Μάλιστα καταθέτει και την **προσωπική του άποψη με βάση την οποία υπήρχαν περισσότερα θύματα**. «Από κάποια στιγμή και έπειτα η δικτατορία πολλούς δεν τους εμφάνιζε νεκρούς. Στις οικογένειες πήγαιναν ένα πακέτο και έλεγαν ότι τον βρήκαμε. Μπορεί να ήταν και 20 μέρες μετά το Πολυτεχνείο. Ενδεχομένως ακόμα και οι οικογένειες τους να μην ξέρουν ότι σκοτώθηκαν στην εξέγερση καθώς δεν τους άφησαν να ψάξουν. Αυτό που λέω είναι προσωπική μου άποψη. Σε καθεστώς έντονης καταστολής οτιδήποτε κινούνταν δεχόταν πυρά. Εκτός από την αστυνομία και τον στρατό υπήρχαν και οι ελεύθεροι σκοπευτές», τονίζει.

Σχετικά με τη **σημαία του Πολυτεχνείου** ο πρώην βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ σημειώνει ότι πρέπει να αποδοθεί στους φοιτητές ή στο Πολυτεχνείο λέγοντας χαρακτηριστικά ότι **«είναι ένα σύμβολο της αντίστασης**. Δεν μπορεί να το καρπώνεται μία πολιτική οργάνωση νεολαίας όπως είναι η ΠΑΣΠ». Καταλήγοντας αναφερόμενος στο αποτύπωμα που έχει αφήσει το Πολυτεχνείο τονίζει ότι **«είναι κάτι ζωντανό** καθώς μίλησε για το τρίπτυχο **“Ψωμί – Παιδεία – Ελευθερία”**. Είναι ένα σύνθημα που υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει καθώς είναι ένα αίτημα που αποτυπώνει την ανθρώπινη ύπαρξη». Χρειάστηκαν πολλοί αγώνες για να φτάσουμε στο Πολυτεχνείο

«Το Πολυτεχνείο στα μυαλά ορισμένων και ιδιαιτέρως των νέων ανθρώπων έχει σηματοδοτηθεί ως η μόνη κορυφαία πράξη της αντίστασης κατά της χούντας. Όμως τα πράγματα δεν είναι έτσι. Για να φτάσουμε στην **εξέγερση** χρειάστηκαν πολλοί αγώνες που ήταν το επιστέγασμα και η έκρηξη όλων όσων έγιναν. Θα μιλήσω για την προσωπική μου ερμηνεία των πραγμάτων.

Όσοι πήραμε μέρος στην **αντίσταση κατά του καθεστώτος είχαμε μία απόλυτη συντροφικότητα** η οποία σε μεγάλο βαθμό διατηρείται ακόμα και σήμερα. Για παράδειγμα βλέπω ανθρώπους που ακολουθούσαν άλλους δρόμους – **πολιτικούς και κοινωνικούς** – και αισθάνομαι μία αγάπη. Δηλαδή δεν δέχομαι να πει κάποιος για τον τάδε που μπορεί να ήταν υπουργός ότι τα έπαιρνε. Αν ακούσω κάτι τέτοιο κάνω επίθεση. Μάλιστα υπήρχαν περιπτώσεις κατά τις οποίες όταν κάποιος από εμάς έπεφτε στα χέρια της αστυνομίας πήγαινε κάποιος άλλος και αναλάμβανε την ευθύνη.

Ξεκίνησα από ένα χωριό. Η οικογένεια μου ήταν κεντρώα και ήρθα στην Αθήνα ως ένα χωριατόπαιδο. Όταν πέρασα το κατώφλι της **Ανωτάτης Εμπορικής (ΑΣΟΕΕ)** ασφυκτιούσα γιατί δεν μπορούσα να μάθω ιδέες που τις απέκρυβαν (κυρίως **για την οικονομική σκέψη**). Για παράδειγμα ο Μαρξ, ακόμα και ο Κέινς δεν υπήρχαν πουθενά. Αυτό δημιουργούσε σε εμένα αλλά και άλλους έντονους προβληματισμούς. Τότε ήμασταν και σε μία εποχή αμέσως μετά τον **Μάη του '68**.

Παράλληλα υπήρχε η **επιβολή διορισμένων φοιτητών στους φοιτητικούς συλλόγους**. Αυτό το θέμα έπαιξε κομβικό ρόλο στη συνέχεια των πραγμάτων. Αλλά ζητήματα που έπαιξαν ρόλο ήταν οι εκδηλώσεις που κάποια στιγμή επιτράπηκαν αναγκαστικά. Αυτές οι εκδηλώσεις γίνονταν από την **Ελληνοευρωπαϊκή Κίνηση Νέων (ΕΚΙΝ)** και την **ΕΚΕΠ (Εταιρεία Μελέτης Ελληνικών Προβλημάτων)**. Για παράδειγμα είχε έρθει η **Τζόαν Ρόμπινσον (κάτοχος Νόμπελ Οικονομίας)**. Εκεί μας περίμεναν οι ασφαλίτες οι οποίοι μας κατέγραφαν ενώ στους περισσότερους αφού τους έπαιρναν τα στοιχεία τους καλούσαν στην **Ασφάλεια** για υπόθεση τους. Φυσικά αυτό το έκαναν για τρομοκράτηση. Αυτές οι εκδηλώσεις λοιπόν ήταν εάν φυτώριο όπου μπορούσες να μιλήσεις χωρίς όμως να είσαι σίγουρος για τον συνομιλητή σου”, αφηγείται στο ethnos.gr ο Μάκης Μπαλαούρας.

Η γνωριμία μου με τον Δημήτρη Παπαχρήστο

Ακολούθως εξιστορεί πως γνωρίστηκε με τον **Δημήτρη Παπαχρήστο** αλλά και τον **δημοσιογράφο Πάνο Γεραμάνη**. «Μέσα από αυτές τις εκδηλώσεις γνώρισα τον Δημήτρη Παπαχρήστο (εκφωνητής του Πολυτεχνείου) και γίναμε αδέρφια. Ο ένας έδωσε εμπιστοσύνη στον άλλον και σκεφτήκαμε να κινηθούμε. Ήταν η εποχή που άρχισε πια η ενόχληση πολλών φοιτητών από τα φασιστάκια που ήταν

διορισμένοι στις σχολές. Τον **Μάιο του 1972** πήραμε μία πρωτοβουλία και μαζέψαμε υπογραφές. Όταν το πήρε χαμπάρι η Ασφάλεια άρχισε να μας παρακολουθεί. **Είχαμε μαζέψει 100 υπογραφές**. Θυμάμαι ότι μας κυνήγησαν. Μάλιστα για να μην τις βρουν τις έχωσα στο πουκάμισο ενός συμφοιτητή μου από το χωριό μου στην Πλατεία Βικτωρίας. Όταν με έπιασαν δεν βρήκαν τίποτε επάνω μου. Πρόσφατα ο εν λόγω φοιτητής μου το θύμισε...Με αυτές λοιπόν τις υπογραφές έγινε ντόρος και το έγραψαν οι εφημερίδες. Είχαμε την ευτυχή συγκυρία να γνωριστούμε με τον **Πάνο Γεραμάνη που τότε εργαζόταν στην Ακρόπολη**. Όλα ξεκίνησαν όταν θελήσαμε να δώσουμε τις υπογραφές. Πήγαμε στον αρμόδιο δημοσιογράφο τις δώσαμε και φύγαμε. Τότε μας πήρε από πίσω ένας παχύς άνθρωπος και μας λέει “ελάτε εδώ θέλω να σας μιλήσω. Να προσέχετε αυτόν που πήγατε. Δώστε μου ένα αντίγραφο να το στείλω στους ξένους σταθμούς”. Πράγματι το έκανε. Μετά μάθαμε ποιος ήταν. Ο Γεραμάνης ήταν μία σπουδαία φυσιογνωμία», θυμάται με συγκίνηση.

Οι επιρροές που μας άνοιξαν άλλους δρόμους

«Άλλη μία επιρροή ήταν οι παράνομες οργανώσεις. Διότι μέσω των ξένων σταθμών μαθαίναμε τι γινόταν στα στρατοδικεία. Τότε αναρωτιόμασταν “γιατί αυτοί να δικάζονται και να περιγράφουν τα βασανιστήρια τους; Εμείς δεν πρέπει να κινηθούμε;” **Το Πολυτεχνείο δεν ήταν μία φωτοβολίδα**. Άλλο ένα σημαντικό γεγονός ήταν ότι θέλαμε ελεύθερες εκλογές στους συλλόγους. Εν τέλει έγιναν με βία και νοθεία και αποκαλύφθηκαν πολλά. Για παράδειγμα στη Φιλοσοφική βρήκαν παραπάνω ψηφοδέλτια, ενώ στην Ανωτάτη Εμπορική βρήκαν ψηφοδέλτια ακόμα και στην τουαλέτα. Αυτό ήταν μία σημαντική στιγμή και έπαιξε ρόλο στη **μαζικοποίηση του φοιτητικού κινήματος**», προσθέτει ο Μάκης Μπαλαούρας.

Πώς ξεχωρίζαμε τους φοιτητές

«Επειδή εκείνη την εποχή ήταν δύσκολο να εμπιστευτείς τον συνομιλητή σου είχαμε βρει έναν τρόπο για να ξεχωρίζουμε τους φοιτητές. Όποιος κρατούσε αθλητική εφημερίδα έμπαινε στη γωνία. **Τότε η δικτατορία πήγε να πουλήσει το ποδόσφαιρο σαν όπιο στον ελληνικό λαό**. Όποιος κρατούσε μια άλλη εφημερίδα όπως για παράδειγμα το Βήμα και τα Νέα είχε άλλη αντιμετώπιση. Το Βήμα τότε είχε ένα καλό. **Παρουσίαζε σε συνέχειες άρθρα αλλά και παρουσίαση του Μάη του '68**. Τα Νέα είχαν μία φωτεινή μορφή, τον **Μήνα τον Παπάζογλου**. Ο Μηνάς ήταν ο άνθρωπος που παρουσίαζε όλες μας τις κινήσεις. Του χρωστάμε πάρα πολλά», αναφέρει ακόμη.

Η μελέτη των 12 της ΑΣΟΕΕ

«Στο μεταξύ εμείς στη σχολή μου κάναμε κάτι παράτολμο. Συγκεκριμένα εκδώσαμε παράνομα ένα έντυπο σε 1.000 αντίτυπα και καταγράφηκε στην ιστορία ως η “**Μελέτη των 12 της ΑΣΟΕΕ**”. Στο συγκεκριμένο έντυπο περιγράψαμε την κατάσταση της σχολής. **Από τα βιβλία που δεν είχαμε μέχρι τα κεντρικά ζητήματα, όπως ο Νόμος Πλαίσιο που ετοίμαζε η χούντα και κάναμε έντονη αναφορά σε αυτά**. Θεωρώ ότι το κείμενο ήταν τομή για την πορεία του φοιτητικού κινήματος. Αμέσως ακολούθησαν το παράδειγμα μας και άλλες σχολές (**Ιατρική, Πάντειος, Βιομηχανική κτλ**). Όλοι όσοι ήταν άνδρες και είχαν υπογράψει αυτά τα αιτήματα αμέσως μετά στρατεύτηκαν. Στις 25 Ιανουαρίου 1973 μας κάλεσαν στο πειθαρχικό για να απολογηθούμε επειδή παραβιάσαμε ένα κάρο νόμους και ότι θίξαμε το κύρος της σχολής. Στις **5 Φεβρουαρίου** απολογηθήκαμε και αμέσως μετά έγινε η **πρώτη μαζικότερη αντιδικτατορική διαδήλωση στην Ελλάδα**. Τότε η αστυνομία είχε πει ότι στο προαύλιο της **ΑΣΟΕΕ βρίσκονταν 1.500 άτομα**. Βγαίνοντας έξω από τη Σύγκλητο, μετά την απολογία μας, μιλήσαμε στους συγκεντρωμένους. **Τότε έπεσαν και τα πρώτα συνθήματα και τραγούδια**. Εκεί βέβαια ήταν οι διορισμένοι που τους λέγαμε **ΕΚΟΦΙΤΕΣ αλλά και ασφαλίτες**. Η τιμωρία που εμάς επιβλήθηκε ήταν αστεία και δεν τόλμησαν να μας αποβάλλουν», προσθέτει.

Η ιστορία πίσω από το σηματομεμένο μάτι

Ο πρώην βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα από τα πρόσωπα εκείνης της εποχής που εμφανίστηκε σε φωτογραφίες με εμφανή σημάδια κακοποίησης. Όπως λέει ο ίδιος «εκείνη την εποχή **έγινε και η πρώτη κατάληψη του Πολυτεχνείου η οποία έχει περάσει στα “ψηλά”**. Στις 14 Φεβρουαρίου παραβιάστηκε το άσυλο και η αστυνομία συνέλαβε 14 φοιτητές. Ανάμεσά τους και εγώ. Η σύλληψη μου πήρε μεγάλη δημοσιότητα γιατί με χτύπησαν πάρα πολύ. Μάλιστα υπάρχουν **φωτογραφίες που με δείχνουν με σηματομεμένο μάτι**. Ήμουν ο πρώτος και ίσως να ήμουν ο μοναδικός άνθρωπος στη δικτατορία που εμφανίστηκε με σημάδια κακοποίησης. Η χούντα επιμελώς δεν έδειχνε κακοποιημένους. Στην περίπτωση μου το επέτρεψε μόνο και μόνο για να τρομοκρατήσει το **ανερχόμενο φοιτητικό κίνημα**. Μάλιστα κατά τη διάρκεια της δίκης τα δικαστήρια περιφρουρούνταν από μεγάλη αστυνομική δύναμη έτσι ώστε να μην τα προσεγγίσουν οι φοιτητές. Δεν άφησαν ούτε τον πατέρα μου να μπει στη δίκη. **Ακόμα και ο ήρωας της αντίστασης Αλέκος Παναγούλης δεν εμφανίστηκε ποτέ χτυπημένος**.

Η δίκη μαζικοποίησε το φοιτητικό κίνημα και πήρε μεγάλη δημοσιότητα διεθνώς. Μάρτυρες υπεράσπισης ήταν και πολιτικοί (όπως ο **Μαύρος και ο Ζίγδης**), **ακαδημαϊκοί, καθηγητές, όπως ο Γιάνγκος Πεσματζόγλου και δικηγόροι μας, όπως ο Γεώργιος Αλέξανδρος Μαγκάκης, ο Αντώνης Βγότζας, ο Νίκος Κωνσταντόπουλος**. Η ποινή μου ήταν έντεκα μήνες με αναστολή. Τις ίδιες μέρες

ανακοινώθηκε το προεδρικό διάταγμα για τη στράτευση των φοιτητών. Αμέσως μετά στρατεύτηκα».

Η εξέγερση

Ενθουσιώμενος το τριήμερο της εξέγερσης υποστηρίζει ότι «εκείνες τις μέρες του Νοέμβρη αναπτύχθηκε μία πλέρια συντροφικότητα. Τότε έγινε η ρήξη με κάποιους οι οποίοι ορέγονταν ή ήταν έτοιμοι να δεχθούν την πολιτικοποίηση του Παπαδόπουλου με τον Μαρκεζίνη. Το σχέδιο του Παπαδόπουλου έμοιαζε με του Εβρεν στην Τουρκία. **Η κατάληψη και η εξέγερση δεν ήταν προμελετημένες.** Όλες οι σχολές βρίσκονταν σε αναβρασμό και χρειαζόταν μία σπίθα. Έγινε μία αναταραχή στο Πολυτεχνείο και ταυτόχρονα άλλη μία στη **Νομική**. Τότε έπεσε το σύνθημα **“όλοι στο Πολυτεχνείο”**. Δεν το επεδίωξε καμία πολιτική δύναμη. Μάλιστα ακόμα και δυνάμεις της Αριστεράς δεν το ήθελαν. Όμως εδώ βλέπουμε το μεγαλείο της νεολαίας καθώς οι φοιτητές κατάφεραν και αντέστρεψαν τη γνώμη των κομμάτων τους».

«Το Πολυτεχνείο ήταν κορυφαία πράξη όχι μόνο ως γεγονός για την Ελλάδα αλλά παγκοσμίως. Εάν έχεις δει φωτογραφίες από την κατάληψη υπήρχαν συνθήματα που έλεγαν **“εδώ θα γίνει Ταϊλανδη”**. Κάτι αντίστοιχο έγινε και με το Πολυτεχνείο. Το Πολυτεχνείο έδρασε σαν σπινθήρας που έκανε τον κόσμο να αντιδράσει απέναντι στη χούντα. Ιδιαίτερα μετά την εξέγερση – **επειδή είχαν βγει διάφορες φήμες** – είχαν γίνει αναφορές για δεκάδες νεκρούς. Αυτό ήταν που εξόργισε τον λαό. Θεωρώ ότι ο κόσμος μέχρι τότε ήταν παθητικός απέναντι στη δικτατορία. Βέβαια υπήρχε ένα μεγάλο μέρος που ήταν αντίθετο. Ωστόσο μετά την εξέγερση **“έσπασε”** η παθητικότητα του κόσμου. Αμέσως μετά το Πολυτεχνείο άρχισαν οι διώξεις.

Οι αρνητές των νεκρών της εξέγερσης

Απαντώντας σε όσους αρνούνται την ύπαρξη νεκρών κάνει λόγο για **«γελοιότητες»**. «Οι νεκροί υπάρχουν. Πάρα πολλοί σκοτώθηκαν **γύρω από το Πολυτεχνείο**. Όταν γίνεται ένα γεγονός **δεν σημαίνει ότι έχεις νεκρούς μόνο στο κέντρο του συμβάντος. Τα παιδιά που δολοφονήθηκαν ήταν στο Πολυτεχνείο ή κοντά σε αυτό. Δεν μπορώ να πω κάτι άλλο για τέτοιες θεωρίες συννομωσίας και βλακείας. Είναι γεγονότα και μάλιστα δεν πήραν την ηχηρή αποτύπωση που έπρεπε καθώς υπήρχε φόβος στις οικογένειες.**

Προσωπικά πιστεύω ότι είχαμε περισσότερους νεκρούς. Από κάποια στιγμή και έπειτα η δικτατορία πολλούς δεν τους εμφάνιζε νεκρούς. Στις οικογένειες πήγαιναν ένα πακέτο και έλεγαν ότι τον βρήκαμε. Μπορεί να ήταν **και 20 μέρες μετά το Πολυτεχνείο**. Ενδεχομένως ακόμα και οι οικογένειες τους να μην ξέρουν ότι σκοτώθηκαν στην εξέγερση καθώς δεν τους άφησαν να ψάξουν.

Αυτό που λέω είναι προσωπική μου άποψη. Σε καθεστώς έντονης καταστολής οτιδήποτε κινούνταν δεχόταν πυρά. Εκτός από την αστυνομία και τον στρατό υπήρχαν και οι ελεύθεροι σκοπευτές. Τα ονόματά τους έχουν γραφτεί. Μετά τη δικτατορία έφυγαν στο εξωτερικό και δεν αποκλείεται τώρα να έχουν γυρίσει πίσω.

Όταν βρίσκονται στο **EAT – ΕΣΑ** μετά από ξύλο και ανακρίσεις με έστειλαν στην **ΕΣΑ Φιλαδέλφειας**. Μετά από 15 μέρες γύρισα ξανά στο **EAT**. Εκεί με περίμενε **ο διάδοχος του Ιωαννίδη, ο Σπανός**. Μόλις μπήκα στο γραφείο είδα ένα περίστροφο πάνω σε ένα τραπέζι και γύρω – γύρω έβλεπα φακέλους που έγραφαν **“αρνάκι γάλακτος”, “αρνάκι Νέας Ζηλανδίας κλπ”**. Οπότε εγώ τρομοκρατήθηκα και σκέφτηκα ότι αυτοί ήταν νεκροί. Δεν ήταν όμως έτσι. **Οι φάκελοι αφορούσαν το σκάνδαλο με υπόθεση των κρεάτων του Μπαλόπουλου».**

Η σημαία του Πολυτεχνείου πρέπει να αποδοθεί στους φοιτητές

Σχετικά με τη σημαία του Πολυτεχνείου τονίζει ότι **«πρέπει να αποδοθεί στους φοιτητές. Μπορεί να αποδοθεί στους συλλόγους του Πολυτεχνείου. Είναι ένα σύμβολο της αντίστασης. Δεν μπορεί να το καρπώνεται μία πολιτική οργάνωση νεολαίας όπως είναι η ΠΑΣΠ».**

Το αποτύπωμα του Πολυτεχνείου

Σύμφωνα με τον κ. Μπαλαούρα **«το αποτύπωμα που έχει αφήσει το Πολυτεχνείο 47 χρόνια μετά είναι ότι πρόκειται για ένα ζωντανό γεγονός. Δεν είναι ότι γίνεται ένα μνημόσυνο. Γίνεται μία γιορτή – αγωνιστική παρουσία. Πιστεύω ότι ακόμα και να έρθει ένα σοσιαλιστικό καθεστώς – που θα ήθελα εγώ – το Πολυτεχνείο θα παίζει τον ρόλο του. Μίλησε για τρία πράγματα που δεν ήταν εφεύρημα της κατάληψης. Το “Ψωμί – Παιδεία – Ελευθερία” ήταν να μην πεινάμε και να μπορούμε να ζούμε καλύτερα και να είμαστε ελεύθεροι. Αυτό το σύνθημα υπήρχε τουλάχιστον από την εποχή του**

Σπάρτακου, υπάρχει και θα υπάρχει καθώς είναι ένα αίτημα διαχρονικά αγωνιστικό».